

การเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อกลุ่มเด็ก และเยาวชนที่ก่ออาชญากรรมรุนแรงในพื้นที่กรุงเทพมหานคร

ชัยยุทธ จรัสพัชรนนท์^{a,*}, กัญญ์ฐิตา ศรีภา^b, และ อีรวุฒิ นิลเพ็ชร^c

^a นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและการบังคับใช้กฎหมาย คณะสังคมศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

^b รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอกหญิง ดร. สาขาอาชญาวิทยาและการบังคับใช้กฎหมาย คณะสังคมศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

^c รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร. อาชญาวิทยาและการบังคับใช้กฎหมาย คณะสังคมศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

* ผู้แต่งหลัก อีเมล chanyaratcharapat@gmail.com

วันที่รับ: 20 มกราคม 2569

วันที่แก้ไข: 12 มีนาคม 2569

วันที่ตอบรับ: 1 เมษายน 2569

การอ้างอิง: ชัยยุทธ จรัสพัชรนนท์, กัญญ์ฐิตา ศรีภา, และ อีรวุฒิ นิลเพ็ชร. 2026. “การเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ต่อกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ก่ออาชญากรรมรุนแรงในพื้นที่กรุงเทพมหานคร”. *วารสารสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย* 56 (1): 76-100.

<https://doi.org/10.61462/cujss.v56i1.6273>

สิทธิ์: สัญญาอนุญาตแบบครีเอทีฟคอมมอนส์ - แจกจ่ายได้ ต้องอ้างอิง ไม่แก้ไขดัดแปลง ไม่ใช่เพื่อการค้า

ลิขสิทธิ์: ©2569 บทความนี้เป็นลิขสิทธิ์ของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความที่ปรากฏทั้งหมดในบทความเป็นความคิดเห็นของผู้เขียน มิใช่ความเห็นของหน่วยงานวารสารผู้จัดทำ

บทคัดย่อ

ในปัจจุบัน สถานการณ์อาชญากรรมรุนแรงที่กระทำโดยเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มทวีความรุนแรงและเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งนับเป็นพื้นที่ที่มีอัตราการก่ออาชญากรรมในระดับสูง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกระบวนการบังคับใช้กฎหมาย รวมถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน ตลอดจนแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายต่อกลุ่มเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดในคดีอาชญากรรมรุนแรง การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยมีเครื่องมือหลักในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants) จำนวนทั้งสิ้น 13 คน ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ตำรวจ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และพนักงานอัยการ

ผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจมีบทบาทครอบคลุมกระบวนการทุกขั้นตอน ได้แก่ การป้องกันการกระทำความผิดผ่านโครงการและกิจกรรมเชิงรุก การจับกุมโดยใช้มาตรการที่เหมาะสมกับสภาพจิตใจและพัฒนาการของเด็ก การควบคุมตัวในสถานที่แยกจากผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ และการสอบสวนแบบสหวิชาชีพพร้อมกับนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และพนักงานอัยการ อย่างไรก็ตาม การวิจัยพบปัญหาสำคัญหลายประการ อาทิ ช่องว่างของบทบัญญัติทางกฎหมายที่เปิดโอกาสให้ผู้ใหญ่แสวงหาประโยชน์จากเด็กและเยาวชน ความซับซ้อนของกระบวนการและข้อจำกัดด้านระยะเวลา การขาดสมรรถนะและความเชี่ยวชาญของบุคลากร ภาวะการขาดแคลนกำลังพลเฉพาะทาง เป็นต้น

คำสำคัญ: เด็กและเยาวชน, อาชญากรรมรุนแรง, การบังคับใช้กฎหมาย

RESEARCH ARTICLE

Enhancing the Efficiency of Police Law Enforcement in Handling Child and Juvenile Offenders Involved in Violent Crime in Bangkok

Chanyarat Charatpatcharanon ^{a,*}, Kantita Sripa ^b, and Theeravut Nilpetch ^c

Received: October 10, 2025

Revised: December 15, 2025

Accepted: February 2, 2026

Citation: Chanyarat
Charatpatcharanon, Kantita
Sripa, and Theeravut Nilpetch.
2026. "Enhancing the Efficiency
of Police Law Enforcement in
Handling Child and Juvenile
Offenders Involved in Violent
Crime in
Bangkok". *Chulalongkorn
University Journal of Social
Sciences* 56 (1): 76-100.

<https://doi.org/10.61462/cujss.v56i1.6273>

License: [Creative Commons](#)
[License: Attribution–](#)
[NonCommercial-NoDerivatives;](#)
[\(CC-BY-NC-ND 4.0\)](#)

Copyright: ©2026 Faculty of
Political Science,
Chulalongkorn University

*All statements in this article
are the opinions of the
authors. It is not the opinion of
the publisher of the journal.*

^a Graduate student in the Master of Arts in Criminology and Law Enforcement Program,
Faculty of Social Sciences, Royal Police Cadet Academy

^b Assoc. Prof. Pol. Col., Ph.D., Criminology and Law Enforcement Program, Faculty of Social
Sciences, Royal Police Cadet Academy

^c Assoc. Prof. Pol. Col., Ph.D., Criminology and Law Enforcement Program, Faculty of Social
Sciences, Royal Police Cadet Academy

Corresponding author email: chanyaratcharatpat@gmail.com

Abstract

At present, violent crimes committed by children and juveniles have shown a continuous increase in both frequency and severity, particularly in the Bangkok Metropolitan Area, which is considered a region with a high crime rate. This study aims to examine the roles and responsibilities of police officers in the law enforcement process, including the problems and obstacles encountered in practice, as well as approaches to enhancing law enforcement effectiveness for juvenile offenders involved in violent crime cases. This study employed a qualitative research methodology. Data were collected through in-depth interviews with 13 key informants, including police officers, psychologists, social workers, and public prosecutors.

The findings indicate that police officers play active roles throughout all stages of the process, including crime prevention through proactive programs and activities; arrests conducted using measures appropriate to juveniles' psychological conditions and developmental stages; detention in facilities separated from adult offenders; and multidisciplinary investigations conducted in

collaboration with psychologists, social workers, and public prosecutors. However, several significant challenges were identified, including gaps in legal provisions that allow adults to exploit children and juveniles, procedural complexity and time constraints, insufficient competencies and expertise among personnel, and shortages of specialized personnel.

Keywords: *Children and Juveniles, Violent Crime, Law Enforcement*

บทนำ

ปัจจุบัน ความรุนแรงในกลุ่มเด็กและเยาวชนยังคงเป็นปัญหาระดับโลก โดยครอบคลุมตั้งแต่การกลั่นแกล้ง การทำร้ายร่างกาย ความรุนแรงทางเพศ ความรุนแรงจากแก๊ง ไปจนถึงการฆาตกรรม (World Health Organization 2026) ซึ่งมักมีสาเหตุมาจากการขาดการดูแลจากครอบครัวและการขาดความเข้าใจเรื่องความรุนแรง ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการทั้งทางกายและจิตใจ อาจนำไปสู่การใช้ยาเสพติดหรือการก่ออาชญากรรม อาชญากรรมรุนแรงของเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้นทั่วโลก ผู้กระทำความผิดมีอายุน้อยลง ในต่างประเทศมีการเรียกร้องปรับแก้กฎหมายให้ลงโทษหนักขึ้น สำหรับประเทศไทย งานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ได้แก่ ปัญหาครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน สภาพแวดล้อมทางสังคม และการเข้าถึงสื่อหรือเทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสม ขณะเดียวกัน งานวิจัยบางส่วนยังแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งมุ่งเน้นการคุ้มครองแก้ไข บำบัด และฟื้นฟูเป็นหลัก จนอาจทำให้มาตรการตอบสนองต่อคดีที่มีความรุนแรงยังไม่เด็ดขาดเพียงพอ (Phonphakphon Anthao 2018; Yutthachai Duangsawat 2023)

จากข้อมูลกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนพบว่า คดีอาญาที่พบมากที่สุดทั้งในปี 2566 และ 2567 คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับอาวุธ และวัตถุระเบิด และจากข้อมูลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนพบว่า จำนวนคดีที่เกิดจากเด็กและเยาวชนในปี 2567 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า โดยในปี 2566 มีจำนวนคดีรวมทั้งหมด 12,194 คดี และเพิ่มขึ้นเป็น 12,563 คดีในปี 2567 คิดเป็นการเพิ่มขึ้น 369 คดี หรือประมาณร้อยละ 3.03 โดยเฉพาะกลุ่มเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ที่เพิ่มขึ้นสูงถึงร้อยละ 34.35 (Department of Juvenile Observation and Protection 2023, 2024)

กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นพื้นที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ นับว่ามีการก่ออาชญากรรมรุนแรงของเด็กและเยาวชนสูง จากการศึกษาเรื่องแผนที่ความรุนแรงของอาชญากรรมในประเทศไทยของ Pratthana Utphat (2017) พบว่า กรุงเทพมหานครเป็นพื้นที่ที่มีความรุนแรงของอาชญากรรม

มากที่สุด เนื่องจากมีประชากรหนาแน่น รวมถึงมีการกระจุกตัวของอุตสาหกรรมและการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาก โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจในฐานะหน่วยงานแรกในกระบวนการยุติธรรมต้องเผชิญปัญหาความท้าทายในการใช้กฎหมายอย่างพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเน้นการคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็ก โดยมุ่งแก้ไขบำบัดและฟื้นฟูเป็นหลัก เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงประสบปัญหาอย่างมาก (Bunmak Krueawaengmon 2013) เนื่องจากความไม่ชัดเจนของกฎหมายและความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนของผู้ปฏิบัติงาน ประกอบกับจำนวนคดีที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวังและรอบคอบเป็นพิเศษเพื่อมิให้กระทบสิทธิเสรีภาพของเด็กและเยาวชน หากดำเนินงานโดยขาดทิศทางแนวทางที่ชัดเจนหรือขาดการวางแผนที่มีประสิทธิภาพ อาจส่งผลให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ และอาจขาดความรับผิดชอบต่อนายที่ ตัวอย่างเช่น ไม่สามารถดำเนินการได้ทันทีในบางกรณีเนื่องจากข้อกำหนดทางกฎหมายที่ต้องมีที่ปรึกษากฎหมายของเด็กหรือเยาวชนร่วมในการสอบสวน ซึ่งส่งผลทำให้กระบวนการอาจล่าช้าหรือไม่ครอบคลุมความต้องการในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อหาแนวทางเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการอาชญากรรมรุนแรงของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานครให้ประสบผลสำเร็จอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาบทบาทการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการบังคับใช้กฎหมายต่อกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ก่ออาชญากรรมรุนแรง
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการบังคับใช้กฎหมายต่อกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ก่ออาชญากรรมรุนแรง
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพสำหรับการบังคับใช้กฎหมายต่อกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ก่ออาชญากรรมรุนแรง

การทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน

ตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child : CRC) “เด็ก” หมายถึงบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 2535 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 27 มีนาคม 2535 อนุสัญญากำหนดสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็ก 4 ประการ

ได้แก่ (1) สิทธิในการอยู่รอด (Right of survival) (2) สิทธิในการปกป้องคุ้มครอง (Right of protection) (3) สิทธิในการพัฒนา (Right of development) และ (4) สิทธิในการมีส่วนร่วม (Right of participation) (Theerawan Ekkarun 2016)

นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา หรือ UN Model Strategies on VAC ยังวางแนวทางต่อการปฏิบัติกับเด็กและเยาวชนไว้ว่า ขั้นตอนกระบวนการยุติธรรมต้องไม่ส่งผลกระทบเป็นความรุนแรงต่อเด็ก ดังนั้น เมื่อเด็กเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะผู้ถูกกระทำผู้เสียหาย พยาน ผู้ถูกกล่าวหา หรือแม้แต่กรณีศาลตัดสินแล้วว่าเป็นผู้กระทำผิด ก็ต้องปฏิบัติต่อเด็กด้วยวิธีการที่ละเอียดอ่อน และคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ (Nitivajra Institute 2023)

ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 กำหนดให้ “เด็ก” หมายถึง บุคคลที่มีอายุกว่า 12 ปี แต่ยังไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ และ “เยาวชน” หมายถึงบุคคลที่อายุเกิน 15 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ส่วนพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กำหนดว่า “เด็ก” หมายถึงบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส (Phonphakphon Anthao 2018)

2. แนวคิดที่เกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมรุนแรง

“อาชญากรรม” มีรากศัพท์มาจาก “อาชญา” (อำนาจ โทษ) และ “กรรม” (การกระทำ) ตรงกับคำว่า Crime ซึ่งมาจากภาษาละตินว่า Crimen หมายถึงการกระทำหรือการละเว้นกระทำที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นข้อห้ามและมีการลงโทษ (Yuwadee Wongweeraprasert 2018)

“อาชญากรรมรุนแรง” หมายถึง อาชญากรรมที่มีการกระทำที่มีความรุนแรง ข่มขู่ขู่ขู่ประชาชนทั่วไปในสังคม ก่อให้เกิดผลกระทบหรือความเสียหายอย่างชัดเจนและรุนแรง โดยมีอัตราโทษจำคุกตามกฎหมายเกินกว่า 5 ปีขึ้นไป (Yuwadee Wongweeraprasert 2018; Aran Suwanbuppha 1975)

ความแล้ว คำว่า อาชญากรรมรุนแรง หมายถึง การกระทำผิดของบุคคลที่การกระทำมีความรุนแรง ข่มขู่ขู่ขู่ประชาชนทั่วไปในสังคม ก่อให้เกิดผลกระทบหรือความเสียหายอย่างชัดเจนและรุนแรง ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติการกระทำนั้น ๆ ไว้เป็นข้อห้าม และผู้กระทำผิดจะต้องได้รับการลงโทษ (Aran Suwanbuppha 1975)

3. ทฤษฎีอาชญาวิทยา สังคม และจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมรุนแรงของเด็กและเยาวชน

ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่อธิบายการก่ออาชญากรรมรุนแรงของเด็กและเยาวชน เช่น

ทฤษฎีการเลียนแบบ (Immitation Theory) Gabriel Tarde อธิบายว่า การกระทำ ความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนเกิดจากพฤติกรรมเลียนแบบ โดยเคยพบเห็น เรียนรู้ จดจำการกระทำ ความผิดทางอาญามาก่อนแล้วเกิดการปฏิบัติตามแบบพฤติกรรมนั้นในเวลา ต่อมา (Preecha Kladsawat and Achiraya Kladsawat 2025) ซึ่งในระดับวิธีคิด เจ้าหน้าที่ ตำรวจได้ออกแบบโครงการป้องกันโดยตั้งสมมติฐานว่าเด็กอาจเลียนแบบพฤติกรรมจาก สิ่งแวดล้อม จึงเน้นสร้างต้นแบบพฤติกรรมดีผ่านโครงการครูแดร์และครูตำรวจ 5 นาที ซึ่งให้ ตำรวจเป็น “แบบอย่าง” ในโรงเรียนโดยตรง

ทฤษฎีการเลือกกระทำ ความผิดแบบที่มีเหตุผล (Rational Choice Theory) อธิบาย ว่า แม้เด็กจะมีหลักการคิดตามเหตุและผลน้อยกว่าผู้ใหญ่ แต่เด็กก็มีเหตุผลในแบบของตัวเอง มีการคิดและประเมินความเสี่ยงในเรื่องของผลที่จะได้รับในการเลือกกระทำ ความผิดเหมือนกับ ผู้ใหญ่ (Thonhthai Pai-Roh 2018) ทฤษฎีนี้เป็นหนึ่งในแนวทางที่สำคัญในการวิเคราะห์ พฤติกรรมอาชญากรรม โดยมีแนวคิดที่ว่า ผู้กระทำความผิดตัดสินใจบนพื้นฐานของการ ประเมินผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ ซึ่งรวมถึงการคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้รับและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น การศึกษาทางจิตวิทยาชี้ให้เห็นว่า เยาวชนมักมีแนวโน้มที่จะประเมินความเสี่ยงและ ผลประโยชน์ในแบบที่แตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยมักจะให้ความสำคัญกับผลตอบแทนในระยะสั้น มากกว่าความเสี่ยงในระยะยาว ซึ่งในระดับวิธีปฏิบัติ การกำหนดขั้นตอนการจับกุมที่รวดเร็ว และชัดเจน รวมถึงการบังคับใช้บทลงโทษที่เหมาะสม มุ่งให้เด็กรับรู้ “ต้นทุน” ของการ กระทำผิดสูงกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับ

ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subcultural Theory) Albert Cohen อธิบายว่า เด็กและ เยาวชนจากครอบครัวชนชั้นแรงงานได้รับการอบรมให้มีค่านิยมและพฤติกรรมแตกต่างจาก เยาวชนชนชั้นกลาง เมื่อเข้าสู่สถานศึกษาซึ่งใช้ค่านิยมของชนชั้นกลางเป็นเกณฑ์ พวกเขาพบว่า ตนไม่สามารถแข่งขันได้ นำไปสู่การรวมตัวกันสร้างวัฒนธรรมรองที่ต่อต้านค่านิยมหลัก ของ สังคม (Nattakon Thianchan 2020)

ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory) ทฤษฎีนี้ถูกพัฒนาโดย Kim Rossmo อธิบายว่า การก่ออาชญากรรมเกิดจากการมีปัจจัยสามประการร่วมกัน ได้แก่ ผู้กระทำความผิด (Offender) เหยื่อ (Victim) และสถานที่เกิดเหตุ (Location) (Preecha Kladsawat and Achiraya Kladsawat 2025) ในระดับวิธีคิด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิเคราะห์คดี โดยมองหาทั้ง 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ผู้กระทำ เหยื่อ สถานที่ และในระดับวิธีปฏิบัติ โครงการ 1 โรงพัก 1 โรงเรียนคือตัวอย่างของการลดโอกาสการเกิดเหตุในพื้นที่เสี่ยง และการแยกเด็กออกจาก ผู้ใหญ่ในสถานควบคุมตัวคือการตัดปัจจัย “ผู้กระทำ” ใหม่ที่อาจเกิดจากการเรียนรู้จาก สภาพแวดล้อม

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychological Theory) Sigmund Freud อธิบายว่า บุคคลที่

กระทำผิดคือผู้ที่ปฏิบัติตามไปตามสันดานดิบ (Id) ขาดการควบคุม ขาดสติ ขาดวัฒนธรรมและคุณธรรม จิตที่ทำหน้าที่ในการปฏิบัติงานแบ่งเป็น 3 ระบบ คือ (1) สันดานดิบ (Id) เป็นส่วนที่ประกอบด้วยความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ คือความต้องการทางเพศและความก้าวร้าว เป็นรากฐานของสัญชาตญาณที่มีมาแต่กำเนิด เป็นตัวผลักดันให้คนเราแสดงพฤติกรรมออกมาตามความพอใจโดยไม่ฟังเหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น (2) อัตตา (Ego) เป็นส่วนที่ทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมอันเกิดจากความต้องการของ Id ให้แสดงออกในทางที่เหมาะสม เป็นที่ยอมรับของสังคม Ego เป็นตัวคอยเหนี่ยวรั้ง Id ไว้ และ (3) สติ (Superego) เป็นส่วนที่เกิดจากการเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรมของสังคมและการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในสังคม เป็นตัวที่มีหน้าที่สร้างอุดมคติที่พึงปรารถนาของสังคม เป็นมโนธรรมที่คอยเตือน Ego ให้รู้ว่าสิ่งใดผิด ไม่ควรทำ (Preecha Kladsawat and Achiraya Kladsawat 2025)

ทฤษฎีการควบคุมสังคม (Social Control Theory) อธิบายว่า เด็กถูกผูกพันและผูกมัดกับสังคมที่พวกเขาอยู่ และทำตามบรรทัดฐานที่สังคมนั้นยอมรับ หากเด็กมีความผูกพันกับสังคมที่ดีจะไม่มีความเสี่ยงที่จะเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการก่ออาชญากรรม (Wilasinee Chairattrakul 2024) ซึ่งในระดับวิธีปฏิบัติ กระบวนการสอบสวนที่ให้ผู้ปกครองเข้าร่วมและโครงการโรงพักสีขาวที่สร้างเครือข่ายชุมชน ล้วนมุ่งเสริมพันธะทางสังคมระหว่างเด็กกับสถาบันหลัก เพื่อลดความเสี่ยงการกระทำผิดซ้ำ

ทฤษฎีการคบค้าสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory) Edward H. Sutherland อธิบายว่า การกระทำความผิดทางอาญาเกิดจากผลของความสัมพันธ์หรือคบหาสมาคมกับกลุ่มคนซึ่งมีพฤติกรรมกระทำความผิด และห่างเหินกลุ่มคนซึ่งต่อต้านการกระทำความผิด ขึ้นอยู่กับความถี่ (Frequency) ระยะเวลา (Duration) ลำดับของความสัมพันธ์ (Priority) และความเข้มข้น (Intensity) (Wilasinee Chairattrakul 2024)

ทฤษฎีกิจวัตรประจำวันหรือทฤษฎีโอกาส (Routine Activity Theory) อธิบายว่า ทุกอย่างสามารถก่อให้เกิดโอกาสในการก่ออาชญากรรมได้ แม้แค่กิจกรรมในชีวิตประจำวัน การก่ออาชญากรรมอาจไม่ได้เกิดจากการที่เด็กคนนั้นเป็นคนไม่ดีตั้งแต่แรก แต่อาจเป็นการเลือกที่จะกระทำความผิดเพราะสบโอกาส (Sakon Jindachotsiri and Korn Kangsadanporn 2025)

แนวคิดทางอาชญาวิทยาของสำนักปฏิฐานนิยม (Positive School) สำนักปฏิฐานนิยมถือกำเนิดขึ้นในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยมีนักอาชญาวิทยาชาวอิตาลี 3 ท่านเป็นผู้วางรากฐาน ได้แก่ เซซาเร ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso) ราฟฟาเอลเล การ์ฟาโล (Raffaele Garofalo) และเอนริโก แฟร์รี (Enrico Ferri) แนวคิดหลักของสำนักนี้มองว่า การกระทำความผิดของมนุษย์มีรากเหง้ามาจากปัจจัยทางธรรมชาติและชีววิทยา โดยเชื่อว่าอาชญากรไม่ได้เลือกกระทำผิดด้วยเจตนาเสรี หากแต่ถูกผลักดันโดยแรงกดดันทางร่างกาย จิตใจ หรือสภาพแวดล้อมทางสังคม จนไม่อาจใช้เหตุผลไตร่ตรองผลดี-ผลเสียก่อนกระทำการได้อย่างเต็มที่

ด้วยแนวคิดดังกล่าว สำนักนี้จึงให้ความสำคัญกับการศึกษาตัวอาชญากรรมมากกว่าตัวบทกฎหมาย และเน้นว่าการบังคับใช้กฎหมายต้องคำนึงถึงสาเหตุและพื้นฐานของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ ในด้านการลงโทษ สำนักปฏิธานนิยมสนับสนุนการฝึกอบรมแก้ไขพฤติกรรมเป็นรายบุคคล เพื่อให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างมีคุณภาพ ทั้งนี้ กระบวนการแก้ไขควรได้รับการออกแบบให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคล เนื่องจากสาเหตุและบริบทของแต่ละคนย่อมแตกต่างกันออกไป (Piraya Meekum 2017)

4. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันอาชญากรรม

ทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม สถาบันอาชญาวิทยาแห่งออสเตรเลีย (Morgan et al. 2012) สรุปแนวทางป้องกันอาชญากรรม 3 แนวทาง ได้แก่

แนวทางที่ 1 คือ การป้องกันอาชญากรรมเชิงสภาพแวดล้อม (Environmental crime prevention) โดยเป็นการมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เพื่อลดโอกาสการเกิดอาชญากรรม

แนวทางที่ 2 คือ การป้องกันอาชญากรรมเชิงสังคม (Social approach) ให้ความสำคัญกับสาเหตุทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการป้องกันเชิงพัฒนาที่มุ่งเน้นการเข้าแทรกแซงในช่วงแรกของการอบรมเลี้ยงดูเด็ก

แนวทางที่ 3 คือ การป้องกันอาชญากรรมเชิงกระบวนการยุติธรรม (Criminal justice approach) เป็นโปรแกรมที่ดำเนินการโดยตำรวจ ศาล และราชทัณฑ์ มีเป้าหมายเพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มผู้ที่เคยเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาชญากรรม มุ่งเน้นการป้องปราม (Deterrence) การตัดโอกาสกระทำผิด (Incapacitation) และการบำบัดฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำผิด (Rehabilitation)

ทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Theory) มุ่งเน้นการศึกษาวิธีการที่หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายใช้ในการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม โดยเชื่อว่า การบังคับใช้กฎหมายมีบทบาทสำคัญในการสร้างความปลอดภัยในสังคม การบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวดและชัดเจนช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่เด็กและเยาวชนสามารถเรียนรู้ถึงผลกระทบของการกระทำผิด (Kanjana Sukhaboon and Pannatorn Hombunma 2025) ประกอบกับทฤษฎีชุมชนสัมพัทธ์ (Relative deprivation theory) ที่เน้นการศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกไม่พอใจหรือความไม่เท่าเทียมกันที่เกิดขึ้นในสังคม เมื่อบุคคลรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองด้อยกว่าผู้อื่นในด้านต่าง ๆ จะเกิดความรู้สึกผิดหวังและนำไปสู่พฤติกรรมที่มีความเสี่ยง (Wilasinee Chairattrakul 2024)

5. แนวคิดเกี่ยวกับการเพิ่มประสิทธิภาพ

Millet ได้กล่าวเอาไว้ว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลการปฏิบัติงานที่ทำให้เกิดความพึง

พอใจและได้รับผลกำไร และ แนวคิดของ Simon ในปี 1980 ให้พิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำเข้า (Input) กับผลผลิต (Output) โดยสูตร $E = (O - I) + S$ ส่วน Peterson and Plowman (cited in Patthamaphon Tho Chu 2016) ระบุองค์ประกอบของประสิทธิภาพการทำงาน 4 ประการ คือ (1) คุณภาพของงาน (Quality) (2) ปริมาณ (Quantity) (3) เวลา (Time) และ (4) ค่าใช้จ่าย (Cost)

โดยทฤษฎีที่อธิบายเกี่ยวกับประสิทธิภาพและการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน เช่น

ทฤษฎีพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Management Approach) จากเนื้อหาใน The Hawthorne Study โดย แนวคิดของ Mayo and Roethlisberger อธิบายว่า มนุษย์เป็นองค์ประกอบสำคัญในองค์การ ความพึงพอใจในการทำงานของพนักงานมีความสำคัญต่อผลงาน (cited in Nattharinya Witthayanarakun 2003; Thira Bhawangkanantha, Nutpasorn Pasusitthipong, and Samrit Kangpheng 2023)

ทฤษฎีสองปัจจัย (Two Factors Theory) ของ Herzberg ในปี 1959 ได้แบ่งเป็น (1) ปัจจัยแรงจูงใจที่เป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน (Motivation factors) ประกอบด้วยลักษณะงาน ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับ ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้า และโอกาสในการเจริญเติบโต และ (2) ปัจจัยค้ำจุนบำรุงรักษาจิตใจ (Maintenance factors) ประกอบด้วย นโยบายและการบริหาร ความสัมพันธ์ส่วนตัว ความมั่นคงในงาน สวัสดิการ สภาพการทำงาน และความเป็นส่วนตัว (cited in Thairath Boonrasri 2007; Jittakorn Jansuk, Saowanee Sirisooksilp, and Parnpitcha Kanjug 2021)

ทฤษฎีการบริหารแบบการตัดสินใจ Simon (1947) อธิบายว่า การบริหาร คือ การตัดสินใจ โดยมีขั้นตอนสำคัญ 4 ขั้นตอน คือ (1) การพิจารณาถึงตัวปัญหา (2) การพิจารณาค้นหาทางเลือก (3) การประเมินผลทางเลือก และ (4) การตัดสินใจเลือกทางเลือกและการนำไปปฏิบัติ (cited in Thongchai Santiwong 1998; Jittakorn Jansuk, Saowanee Sirisooksilp, and Parnpitcha Kanjug 2021)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยในไทย เช่น Kantita Sripa and Theeravut Nilphet (2020) ได้ศึกษาการใช้ความรุนแรงในเด็กไทยจากมุมมองตำรวจและทีมสหวิชาชีพ ผลพบว่า อายุผู้กระทำความรุนแรงลดลง มีการเลียนแบบจากสื่อและออนไลน์ โดยปัจจัยสำคัญคือตัวเด็ก ครอบครัว เพื่อน โรงเรียน และชุมชน Phonphakphon Anthao (2018) ได้ศึกษาปัญหาอาชญากรรมเด็กที่มีความรุนแรงเพิ่มขึ้น ผลพบว่า สาเหตุมาจากปัจจัยทางสังคม ครอบครัวไม่ดูแล และการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสม กฎหมายที่ล้าสมัยอัตโนมัติทำให้เด็กไม่กลัวผลของการกระทำผิด Wachinee Yodpanya (2021) ได้ศึกษาการพัฒนากฎหมายการสอบสวนคดีเด็ก ผลพบปัญหา

สถานที่ไม่เหมาะสม ขาดการคุ้มครองสิทธิ มีความล่าช้า และละเมิดสิทธิในกระบวนการสอบสวน และ Yutthachai Duangsawat (2023) ได้ศึกษาปัญหาการบังคับใช้กฎหมายคดีเด็กในไทย ผลพบว่า กฎหมายปัจจุบันไม่เด็ดขาด เน้นคุ้มครองเด็กโดยไม่พิจารณาความรุนแรงสาเหตุอาชญากรรมมาจากครอบครัว สภาพแวดล้อม เพื่อน และอาชญากรรมออนไลน์

งานวิจัยต่างประเทศ เช่น Cinini and Mkhize (2023) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ไม่พึงประสงค์ในวัยเด็กกับพฤติกรรมอาชญากรรม ผลพบว่า เด็กที่ประสบความรุนแรงในครอบครัว การถูกละเลย หรือปัญหาเศรษฐกิจมีแนวโน้มกระทำความผิด และ Haque et al. (2023) ได้ศึกษาประสิทธิภาพการสำรวจชุมชนในการจัดการอาชญากรรมเด็กในบังกลาเทศ ผลพบว่ามิบบทบาทสำคัญ แต่มีปัญหาขาดทรัพยากร การฝึกอบรมไม่เพียงพอ และขาดการสนับสนุนจากหน่วยงาน

7. วิธีการดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) วิธีการดำเนินการวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) จำนวน 13 คน ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เพื่อที่จะได้ตัวอย่างที่เหมาะสมที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้สำหรับแนวคิด จุดมุ่งหมาย และวัตถุประสงค์ของการศึกษา แบ่งออกเป็น 5 กลุ่มประกอบด้วย

- 1.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจนครบาลท่าเรือ และสถานีตำรวจนครบาลดินแดง ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด จำนวน 5 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์เกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนไม่น้อยกว่า 5 คดี ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นสัญญาบัตร จำนวนสถานีละ 2 คน และชั้นประทวน จำนวนสถานีละ 2 คน รวมจำนวนทั้งหมด 8 คน
- 1.2 กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี (กก.ดส.) จำนวน 2 คน ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด แบ่งเป็นผู้บริหาร 1 คน และผู้ปฏิบัติ 1 คน
- 1.3 นักจิตวิทยาของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด จำนวน 5 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์เกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนไม่น้อยกว่า 5 คดี จำนวน 1 คน
- 1.4 นักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด จำนวน 5 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์เกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนไม่น้อยกว่า 5 คดี จำนวน 1 คน

1.5 พนักงานอัยการ ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด จำนวน 5
ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์เกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนไม่น้อยกว่า 5 คดี จำนวน 1
คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้วิธีการดำเนินวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยการใช้การสัมภาษณ์เชิง
ลึก (In-Depth interview) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แนวสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-
structured interview guide) และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ
จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) และภาษาที่ใช้
รวมถึงการตรวจสอบด้านการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการตรวจสอบแบบสามเส้า
(Triangulation) จากนั้นดำเนินการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะและนำใช้จริง

3. การวิเคราะห์ข้อมูลและการตรวจสอบความน่าเชื่อถือ

ใช้วิธีการวิเคราะห์จากเนื้อหาเชิงคุณภาพ (Qualitative content analysis) โดยมีขั้นตอน
ในการวิเคราะห์ ได้แก่ 1) การตรวจสอบด้านแหล่งข้อมูล 2) การตรวจสอบด้านแนวคิดทฤษฎี
และ 3) การตรวจสอบด้านการเก็บข้อมูล โดยใช้การตรวจสอบสามเส้า (Triangulation) โดย
การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีรวบรวมข้อมูล (Method triangulation) เป็นการตรวจสอบโดย
พิจารณาจากการใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลที่แตกต่างกันเพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน เช่น ใช้
วิธีการสังเกตควบคู่กับการซักถาม พร้อมกับศึกษาข้อมูลจากแหล่งเอกสารประกอบด้วย

ผลการวิจัย (Results) และอภิปรายผลการวิจัย (Discussion)

ตอนที่ 1 บทบาทการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 ประเภทและแนวโน้มอาชญากรรมรุนแรงของเด็กและเยาวชน

จากผลการวิจัยพบว่า อาชญากรรมของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานครมีความ
หลากหลายและมีแนวโน้มรุนแรงซับซ้อนมากขึ้น โดยคดีที่พบบ่อยที่สุด คือ คดีทำร้ายร่างกาย
คดีเกี่ยวกับเพศ และคดียาเสพติด ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 1 กล่าวว่า “ประเภทที่พบมาก คือ เด็ก
รวมตัวกันไปก่อเหตุทะเลาะวิวาท ตีกันในสถานศึกษา แข่งรถ รวมตัวกันไปมั่วสุมเกี่ยวกับยาเสพติด
เพิ่มมากขึ้น” อีกทั้งยังพบว่า เด็กมักก่ออาชญากรรมในลักษณะรวมกลุ่มและได้รับอิทธิพล
จากเพื่อน รวมถึงพบว่าเด็กบางกลุ่มถูกผู้ใหญ่ใช้เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมโดยอาศัย
ช่องว่างของกฎหมาย ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 3 กล่าวว่า “ผู้ใหญ่บางคนเอาช่องโหว่ของกฎหมาย
ของเด็กมาเป็นช่องทางทำมาหากินคือ ใช้เด็กในการเดินยาในพื้นที่” ปรากฏการณ์ดังกล่าวสะท้อน
ให้เห็นว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในปัจจุบันไม่ได้เกิดขึ้นโดยลำพัง แต่มีบริบท
แวดล้อมทั้งจากกลุ่มเพื่อน สื่อเทคโนโลยี และผู้ใหญ่ที่ฉวยโอกาสเป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้อง

กับทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory) ที่อธิบายว่า เด็กเรียนรู้พฤติกรรมจากการเห็นและเลียนแบบคนใกล้ตัวและสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะในยุคที่เด็กเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว ทำให้การเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น (Preecha Kladsawat and Achiraya Kladsawat 2025) ขณะที่ทฤษฎีการคบค้าสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory) อธิบายเพิ่มเติมว่า เด็กเรียนรู้การทำผิดจากกลุ่มที่คบหาโดยตรง (Wilasinee Chairattrakul 2024) และกรณีที่ผู้ใหญ่ใช้เด็กเป็นเครื่องมือ นั้น สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีการเลือกกระทำความผิดแบบที่มีเหตุผล (Rational Choice Theory) ที่กล่าวว่า ผู้กระทำความผิดตัดสินใจเพราะเห็นว่าผลประโยชน์คุ้มกว่าความเสี่ยง โดยเฉพาะเมื่อรู้ว่าเด็กจะได้รับโทษน้อยกว่าผู้ใหญ่อย่างมีนัยสำคัญ (Thonhthai Pai-Roh 2018)

1.2 บทบาทของตำรวจในขั้นตอนการป้องกัน

จากผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินโครงการป้องกันอาชญากรรมหลากหลายรูปแบบ ทั้งโครงการครู 5 นาฬิกา โครงการครูแดร์ โครงการ 1 โรงพัก 1 โรงเรียน และโครงการโรงพักสีขาว โดยมุ่งเน้นการให้ความรู้และสร้างความตระหนักรู้แก่เด็กและเยาวชนในโรงเรียนและชุมชน รวมถึงมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อลดปัจจัยเสี่ยง ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 1 กล่าวไว้ว่า “ในฝ่ายป้องกัน ถ้าในโรงเรียน เราจะมีโครงการครู 5 นาฬิกาอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายจราจรแก่นักเรียน ในช่วงเช้าให้ไปพูดหน้าเสาธง พูดให้เห็นถึงพิษภัยอาชญากรรมต่าง ๆ” การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปมีบทบาทเชิงรุกในสถานศึกษาและชุมชนก่อนที่ปัญหาจะเกิดขึ้นเช่นนี้ สะท้อนให้เห็นว่า การป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพต้องเริ่มจากการสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจระหว่างตำรวจกับเด็กและชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ (Relative Deprivation Theory) ที่อธิบายว่า การสร้างกิจกรรมเชื่อมโยงเด็กเข้ากับชุมชนเป็นแนวทางป้องกันที่สำคัญ (Wilasinee Chairattrakul 2024) และยังสอดคล้องกับแนวคิดการป้องกันอาชญากรรมเชิงสังคมที่เน้นการแทรกแซงปัจจัยต้นตอ และลดปัจจัยเสี่ยงก่อนที่จะนำไปสู่การกระทำความผิด (Morgan et al. 2012) รวมถึงยังสอดคล้องกับทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine Activity Theory) ที่อธิบายว่า การมีผู้ป้องกันที่เข้มแข็งในชุมชนจะช่วยลดโอกาสการเกิดอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Sakon Jindachotsiri and Korn Kangsadanporn 2025)

1.3 บทบาทของตำรวจในขั้นตอนการรับแจ้งเหตุและการจับกุม

จากผลการวิจัยพบว่า เมื่อมีการรับแจ้งเหตุที่เกี่ยวข้องกับเด็ก เจ้าหน้าที่ตำรวจจะใช้วิธีเจรจาและชักชวนให้เด็กยอมมอบตัวด้วยความสมัครใจเป็นหลัก หลีกเลี่ยงการใช้กำลังบังคับ เนื่องจากเด็กอาจเกิดความตื่นตระหนกและตอบสนองอย่างคาดเดาไม่ได้เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่กดดัน แนวทางดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจตระหนักดีว่าเด็กมีพัฒนาการทางอารมณ์และ

สติปัญญาที่ยังไม่สมบูรณ์ การใช้กำลังบังคับจึงอาจก่อให้เกิดความบอบช้ำทางจิตใจระยะยาว และสร้างทัศนคติเชิงลบต่อกระบวนการยุติธรรม ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 1 อธิบายว่า “ถ้าเกิดเป็นกรณีที่เป็นเด็ก เด็กเป็นผู้ก่อเหตุ เราก็จะมีวิธีการ ซึ่งการใช้กำลังจะแตกต่างจากผู้ใหญ่ เราจะดำเนินการจัดชั้นตอนจากเบาจนไปหาหนัก” และเจ้าหน้าที่ตำรวจ 10 เสริมว่า “จับเด็กจะจับได้ก็ต่อเมื่อมีหมายจับหรือเป็นความผิดซึ่งหน้า ซึ่งจะแตกต่างจากกรณีของผู้ใหญ่”

ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychological Theory) ที่อธิบายว่า เด็กมี Ego และ Superego ที่ยังพัฒนาไม่เต็มที่ จึงมีความสามารถในการควบคุมตนเองและรับมือกับความกดดันได้น้อยกว่าผู้ใหญ่ (Preecha Kladsawat and Achiraya Kladsawat 2025) และยังสอดคล้องกับแนวคิดตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก ที่กำหนดให้เด็กต้องได้รับการปฏิบัติด้วยความเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม (Theerawan Ekkarun 2016)

1.4 บทบาทของตำรวจในขั้นตอนการควบคุมตัว

จากผลการวิจัยพบว่า ขั้นตอนการควบคุมตัวเด็กมีหลักการที่แตกต่างจากผู้ใหญ่อย่างชัดเจน ได้แก่ ควบคุมตัวได้ไม่เกิน 24 ชั่วโมง แยกเด็กออกจากผู้ใหญ่โดยเด็ดขาด แจ้งให้ผู้ปกครองทราบและเข้าร่วมกระบวนการ และส่งตัวไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 1 อธิบายว่า “ควบคุมได้ไม่เกิน 24 ชั่วโมง และก็จะไปขังรวมหรือควบคุมรวมกับผู้ใหญ่ไม่ได้ ต้องแยกเป็นส่วนในสถานที่เหมาะสม” การที่ต้องแยกเด็กออกจากผู้ใหญ่อย่างเด็ดขาดนั้นเกิดจากการตระหนักว่า หากเด็กถูกควบคุมตัวร่วมกับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ ย่อมเสี่ยงต่อการได้รับอิทธิพลเชิงลบ เรียนรู้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และเกิดความบอบช้ำทางจิตใจเพิ่มขึ้น สภาพแวดล้อมในระหว่างการควบคุมตัวจึงมีผลโดยตรงต่อทั้งสภาพจิตใจและพฤติกรรมของเด็กในระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Management Approach) ของ Mayo and Roethlisberger ที่อธิบายไว้ว่า สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและการได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างถูกต้องมีผลสำคัญต่อพฤติกรรมและจิตใจของมนุษย์ การจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสมกับวัยจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยลดผลกระทบทางจิตใจจากประสบการณ์การถูกควบคุมตัว (cited in Nattharinya Witthayanarakun 2003; Thira Bhawangkanantha, Nutpasorn Pasusitthipong, and Samrit Kangpheng 2023)

1.5 บทบาทของตำรวจในขั้นตอนการสอบสวน

จากผลการวิจัยพบว่า การสอบสวนเด็กต้องอาศัยทีมสหวิชาชีพเข้าร่วม ประกอบด้วย หน่วยงาน ผู้ปกครอง นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และพนักงานอัยการ มีการใช้ นักจิตวิทยาถามคำถามที่ละเอียดอ่อน จัดสถานที่สอบสวนให้เหมาะสมกับเด็ก มีการบันทึกภาพ

และใช้ตำรวจหญิงในการสอบสวนเด็กหญิง ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 1 กล่าวว่า “การสอบสวนของเด็กจะเป็นพิเศษเลย เราจะมีกระบวนการคุ้มครองโดยกระบวนการของกฎหมายมีส่วนร่วมหน่วยงานอื่น มีทั้งนายความ ผู้ปกครอง นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ เวลาตอบคำถาม เราจะตอบผ่านนักจิตวิทยา” การที่ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญหลายสาขาวิชาชีพพร้อมกันนี้ เกิดจากการตระหนักว่าเด็กมีความอ่อนไหวทางจิตใจสูงและอาจได้รับผลกระทบระยะยาวจากกระบวนการสอบสวนที่ไม่เหมาะสม บรรยากาศและสภาพแวดล้อมในห้องสอบสวนจึงเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อทั้งคุณภาพของข้อมูลและสภาพจิตใจของเด็ก ประเด็นนี้เองก็สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Management Approach) ของ Mayo ที่อธิบายไว้ว่า ความรู้สึกปลอดภัยและได้รับการดูแลเอาใจใส่มีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมและความร่วมมือของบุคคล เมื่อเด็กรู้สึกปลอดภัยและไม่ถูกกดดัน ย่อมให้ความร่วมมือและให้ข้อเท็จจริงได้ดีกว่าการสอบสวนในบรรยากาศที่ตึงเครียด (cited in Nattharinaya Witthayanarakun 2003)

1.6 บทบาทของตำรวจในการประสานความร่วมมือ

จากผลการวิจัยพบว่า การทำงานในคดีเด็กต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายหน่วยงาน ทั้งกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา สถานพินิจ และสำนักงานอัยการ โดยพนักงานอัยการทำหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องของกระบวนการจับกุมและสอบสวนก่อนการฟ้องคดี ซึ่งเป็นกลไกตรวจสอบและถ่วงดุลที่สำคัญ ความซับซ้อนของคดีเด็กที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญจากหลายสาขาวิชาชีพพร้อมกันนี้ สะท้อนให้เห็นว่าไม่มีหน่วยงานใดสามารถดูแลกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กได้อย่างครบถ้วนเพียงลำพัง การบูรณาการจึงไม่ใช่ทางเลือก แต่เป็นเงื่อนไขที่จำเป็น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory) ที่กล่าวว่า การแก้ปัญหาอาชญากรรมต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายภาคส่วนอย่างบูรณาการจึงจะได้ผล (Pimtara Patsadupardit and Kittanathat Lerwongrat 2020) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wachinee Yodpanya (2021) ที่เสนอให้สร้างเครือข่ายทีมสหวิชาชีพเพื่อให้กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กเป็นไปอย่างครบถ้วนและชอบด้วยกฎหมาย

ตอนที่ 2 ปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการบังคับใช้กฎหมาย

2.1 ปัญหาด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ

จากผลการวิจัยพบว่า เภณท์อายุเด็กตามกฎหมายปัจจุบันไม่สอดคล้องกับบริบทสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเด็กอายุ 14-15 ปีในปัจจุบันมีความรู้และเข้าถึงข้อมูลได้มากกว่าในอดีตเป็นอย่างมาก ทว่าบทลงโทษกลับไม่สอดคล้องกับบริบทสังคมที่เปลี่ยนไป ทำให้เด็กมีแนวโน้มกระทำความผิดซ้ำโดยไม่เกรงกลัวโทษ ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 1 อธิบายว่า “ปัจจุบันคนโตเร็วและการ

เสพข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ในสื่อโซเชียลและการเข้าถึงเทคโนโลยีได้เร็วขึ้น เด็กอายุสัก 14-15 ปี รวมตัวกันก่ออาชญากรรม ศาลส่วนใหญ่ก็จะไม่ลงโทษ ทำให้เด็กไม่รู้สึกรู้สีกตัวในการกระทำ ความผิด” ยิ่งไปกว่านั้น ช่องว่างทางกฎหมายยังเปิดโอกาสให้ผู้ใหญ่ใช้เด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรม เนื่องจากเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี แม้กระทำการใดที่กฎหมาย บัญญัติไว้เป็นความผิดอาญา เด็กนั้นก็ไม่ต้องรับโทษใด ๆ สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า กฎหมายที่ออกแบบมาเพื่อคุ้มครองเด็กกลับกลายเป็นช่องทางที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์ในทางมิชอบ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Phonphakphon Anthao (2018) และ Yutthachai Duangsawat (2023) ที่พบว่า กฎหมายเน้นการคุ้มครองเด็กมากเกินไปจนเด็กไม่เกิดความเข็ดหลาบ และขัดกับตัวแบบการข่มขู่ยับยั้งของ Jeffery ที่อธิบายว่า การลงโทษต้องมีความรวดเร็ว แน่นนอน และรุนแรงพอที่จะทำให้คนเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าทำผิดซ้ำ (Nathee Chitsawang 2020)

2.2 ปัญหาขั้นตอนที่ซับซ้อน

จากผลการวิจัยพบว่า ขั้นตอนในการดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชนมีความซับซ้อนและละเอียดอ่อนกว่าการดำเนินคดีผู้ใหญ่อย่างมาก โดยเฉพาะข้อบังคับที่ต้องนำตัวเด็กและเยาวชน ไปสู่ศาลภายใน 24 ชั่วโมง ซึ่งในระบอบเวลาดังกล่าว เจ้าหน้าที่ต้องประสานทีมสหวิชาชีพ จัดเตรียมสถานที่ แจ้งผู้ปกครอง และดำเนินกระบวนการสอบสวนที่ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษให้เสร็จสิ้น ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 2 กล่าวว่า “กฎหมายให้เวลาน้อยในการควบคุมระหว่าง สอบสวน จะต้องให้กฎหมายบังคับให้นำตัวเด็กไปร้องต่อศาลภายใน 24 ชั่วโมง ซึ่งเป็นเวลาที่สั้นเกิน” และเจ้าหน้าที่ตำรวจ 6 กล่าวเสริมว่า “ให้สิทธิมากเกินไป ทุกอย่างจะต้องกระทำโดย ละเอียดรอบคอบ ขั้นตอนจะยุ่งยากกว่าการดำเนินคดีในคดีที่เป็นผู้ใหญ่แน่นอนละเอียดอ่อน” ความ กัดดันด้านเวลาเช่นนี้ย่อมเพิ่มความเสี่ยงที่กระบวนการจะเกิดข้อผิดพลาดหรือขาดความ รอบคอบ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการบริหารแบบการตัดสินใจของ Simon (1947) ที่อธิบายว่า กระบวนการตัดสินใจที่ดีต้องผ่านการพิจารณาปัญหา ค้นหาทางเลือก ประเมินผล และตัดสินใจ อย่างรอบด้าน (cited in Thongchai Santiwong 1998) การบีบให้กระบวนการที่ซับซ้อนต้อง เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาสั้นเกินไปจึงเป็นอุปสรรคต่อคุณภาพของกระบวนการยุติธรรมเด็กและ เยาวชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2.3 ปัญหาการให้สิทธิมากเกินไป

จากผลการวิจัยพบว่า การให้สิทธิเด็กมากเกินไปในบางกรณีส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมาย เป็นไปได้ยาก และโทษที่เด็กได้รับไม่สอดคล้องกับความร้ายแรงของการกระทำ ทำให้เด็กบาง รายไม่เกรงกลัวต่อกระบวนการยุติธรรมและมีแนวโน้มกระทำผิดซ้ำ โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กที่รู้ดี ว่าตนจะได้รับโทษสถานเบาและใช้ประโยชน์จากสิทธิดังกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า นักจิตวิทยา กล่าวว่า

“เด็กมันทำผิด ถ้าเด็กมันแย่จริง ๆ ทำผิดมา 3-4 ครั้ง ก็ไม่ควรให้ประกันตัวแล้ว บางคนทำผิด 4-5 ครั้ง ปล่อยอยู่ได้ในคดีเดิม ๆ แต่บางคนครั้งที่ 2-3 ไปแล้ว ดังนั้นควรจะมีความกระชับที่ “เคร่งครัด” สถานการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเจตนารมณ์ในการคุ้มครองเด็กกับความจำเป็นในการสร้างความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ซึ่งขัดกับตัวแบบการข่มขู่ยับยั้งของ Jeffery ที่อธิบายว่า การลงโทษต้องมีความแน่นอนและเหมาะสมกับการกระทำ จึงจะสามารถยับยั้งพฤติกรรมผิดกฎหมายได้ (Nathee Chitsawang 2020)

2.4 ปัญหาด้านบุคลากร

จากผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจขาดความรู้เชิงลึกในด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็ก โดยเฉพาะเรื่องการนับอายุซึ่งมีผลต่อการดำเนินคดี เนื่องจากคดีเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงขาดโอกาสเรียนรู้จากประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง ดังที่พนักงานอัยการกล่าวว่า “พนักงานสอบสวนไม่เข้าใจกฎหมาย เช่น เรื่องการนับอายุ ถึงแม้เขาจะเป็นเยาวชนจะมาโดนจับตอนเป็นผู้ใหญ่ก็ตาม ต้องตีความให้คุณแก่ตัวเยาวชน แต่คราวนี้พนักงานสอบสวนไม่เข้าใจ เขาก็ทำสำนวนมาเหมือนผู้ใหญ่” ประกอบกับระบบการทำงานแบบเวรยามทำให้พนักงานสอบสวนต้องรับผิดชอบคดีทุกประเภทโดยไม่ได้รับการจัดสรรตามความเชี่ยวชาญ และจำนวนบุคลากรในหน่วยงานสนับสนุนก็ไม่เพียงพอต่อความต้องการ เมื่อเจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบงานที่ไม่ตรงกับความเชี่ยวชาญและมีภาระงานเกินกำลัง ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 2 กล่าวว่า “พนักงานสอบสวนจะต้องทำเองคนเดียว รับผิดชอบทั้งหมด” ย่อมส่งผลให้ขวัญกำลังใจลดลงและความพึงพอใจในการทำงานถดถอยตามไปด้วย สอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Management Approach) ของ Mayo and Roethlisberger ที่อธิบายว่า มนุษย์เป็นองค์ประกอบสำคัญขององค์การ และความพึงพอใจในการทำงานมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพของผลงาน เมื่อพนักงานรู้สึกว่าคุณสมบัติความสามารถในงานที่รับผิดชอบและไม่ได้มีการพัฒนาอย่างเหมาะสม ย่อมนำไปสู่ความไม่มั่นใจและประสิทธิภาพการปฏิบัติงานที่ต่ำลง (cited in Nattharinya Witthayanarakun 2003; Thira Bhawangkanantha, Nutpasorn Pasusitthipong, and Samrit Kangpheng 2023)

2.5 ปัญหาการประสานงานระหว่างหน่วยงาน

จากผลการวิจัยพบว่า การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังมีปัญหาหลายประการ ทั้งการขาดกำลังพลมาปฏิบัติงานร่วม ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 10 กล่าวว่า “การที่จะให้บุคคลเหล่านั้นมา บางหน่วยงานเขาไม่ได้มีกำลังพลเจ้าหน้าที่เพียงพอที่จะตอบสนองต่อการปฏิบัติได้ไปพร้อม ๆ กับตำรวจ” การขาดการประสานงานก่อนส่งสำนวน การสอบปากคำซ้ำซ้อนซึ่งส่งผลกระทบต่อจิตใจเด็ก ดังที่พนักงานอัยการระบุว่า “ณ ปัจจุบันนี้ปัญหาคือไม่มีการประสานมาเลย อยู่ดี ๆ ก็ส่งเป็นสำนวนเข้ามาให้” “เราลองนึกว่าเราเป็นเด็ก เราต้องมานั่ง

เล่าเรื่องเดิม ๆ คนคนหนึ่งโดนล่อลวงละเมิดก็ครั้ง ดั้งนั้นตัวเด็กก็ได้รับความบอบช้ำ” และรายงานจากหน่วยสนับสนุนที่ล่าช้าโดยเฉพาะในต่างจังหวัด ความล่าช้าและความซ้ำซ้อนเหล่านี้ไม่เพียงแต่ลดประสิทธิภาพของกระบวนการ แต่ยังสร้างความเสียหายต่อสภาพจิตใจของเด็กที่ต้องเผชิญกับกระบวนการล่าช้าแล้วล่าช้าไม่มากก็น้อยด้วย สอดคล้องกับทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory) ที่อธิบายว่า การแก้ปัญหาต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนอย่างบูรณาการ (Pimtara Patsadupardit and Kittanathat Lerwongrat 2020) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wachinee Yodpanya (2021) ที่เสนอให้สร้างเครือข่ายทีมสหวิชาชีพที่มีระบบการทำงานร่วมกันอย่างชัดเจน

2.6 ปัญหางบประมาณและทรัพยากร

จากผลการวิจัยพบว่า ระเบียบการเบิกจ่ายงบประมาณมีความล่าช้าถึง 6-7 เดือน ค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญในอัตรา 500-1,500 บาท ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ส่งผลให้ยากต่อการดึงดูดผู้เชี่ยวชาญที่มีคุณภาพมาร่วมในกระบวนการ พนักงานอัยการกล่าวว่า “บางครั้งพนักงานสอบสวนจะต้องควักเนื้อตัวเองเพื่อที่จะให้ค่าตอบแทนเขาในการมาร่วมสอบปากคำ อันนี้จะเป็นปัญหาว่ากระทบต่อประสิทธิภาพการสอบปากคำ เพราะนักสังคมสงเคราะห์เขาไม่ยอมมา” นอกจากนี้ การยึดทรัพย์สินของเด็กอาจทำให้เด็กไม่สามารถหาเลี้ยงชีพได้ และกลายเป็นปัจจัยผลักดันให้วนกลับสู่วงจรอาชญากรรม ดังที่นักจิตวิทยากล่าวว่า “เด็กถูกยึดของกลาง เช่น โทรศัพท์มือถือกับรถมอเตอร์ไซด์ถูกยึด มันก็เลยทำให้บางอย่างเด็กจะต้องทำมาหากินเด็กก็ทำมาหากินไม่ได้” ข้อจำกัดด้านทรัพยากรเหล่านี้ส่งผลให้คุณภาพของกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กลดลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากระบบที่ดีในทางทฤษฎีย่อมไม่สามารถทำงานได้จริงหากขาดทรัพยากรที่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Millet ในปี 1954 ที่อธิบายว่า ประสิทธิภาพของงานขึ้นอยู่กับความพึงพอใจและผลตอบแทนที่เหมาะสม และแนวคิดของ Peterson and Plowman ที่ระบุว่า ค่าใช้จ่าย (Cost) เป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของประสิทธิภาพการทำงาน (cited in Patthamaphon Tho Chu 2016)

2.7 ปัญหาจากสาเหตุและปัจจัยของการกระทำผิด

จากผลการวิจัยพบว่า ปัญหาครอบครัวเป็นสาเหตุหลักที่สำคัญที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการที่เด็กไม่ได้อาศัยอยู่กับผู้ปกครอง พ่อแม่แยกทาง หรือผู้ปกครองต้องโทษจำคุก เด็กที่เติบโตในครอบครัวที่ขาดความอบอุ่นและการดูแลอย่างใกล้ชิด ย่อมไม่มีผู้คอยกำกับพฤติกรรมและให้แบบอย่างที่ดี ทำให้เสี่ยงต่อการถูกชักนำโดยกลุ่มเพื่อนหรือสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมได้ง่าย ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 5 ระบุว่า “เยาวชนที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ พ่อแม่แยกทางกันน่าจะเป็นอันดับ 1” นอกจากนี้ อิทธิพลจากสื่อโซเชียล สภาพแวดล้อมที่มียาเสพติด และการที่ชุมชนขาดความไว้วางใจต่อตำรวจ ยังเป็นปัจจัยเสริมที่ทำให้เด็กเข้าสู่วงจรอาชญากรรมได้ง่ายขึ้น ดังที่

นักจิตวิทยาชี้ว่า “ตัวเด็กเขายังมีว่สมกลุ่มเดิม แล้วเหมือนอยู่ในชุมชนที่มีแต่เรื่องยาเสพติด เขาก็จะวนอยู่ตรงนั้น คือออกมาจากหน้าบ้านก็เจอเดิม ๆ” สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาอาชญากรรมเด็กไม่ใช่ปัญหาของตัวเด็กเพียงลำพังเท่านั้น แต่เป็นผลพวงของความล้มเหลวของสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมสังคม (Social Control Theory) ที่อธิบายว่า ยิ่งเด็กมีความผูกพันกับครอบครัวมากเท่าไร โอกาสกระทำผิดยิ่งน้อยลงเท่านั้น (Wilasinee Chairattrakul 2024) ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cinini and Mkhize (2023) ที่พบว่า เด็กที่ถูกกล่เลยมมีแนวโน้มก่ออาชญากรรมสูงขึ้น รวมไปถึงทฤษฎีวิวัฒนธรรมรอง (Subcultural Theory) ที่อธิบายว่า สภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมชุมชนมีอิทธิพลสำคัญต่อการก่อรูปพฤติกรรมของเด็ก (Nattakon Thianchan 2020)

ตอนที่ 3 แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมาย

3.1 แนวทางปรับปรุงกฎหมายและระเบียบ

จากผลการวิจัยพบว่า มีข้อเสนอแนะให้ปรับเกณฑ์อายุเด็กจาก 18 เป็น 15 ปี ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 1 กล่าวว่า “เราควรจะเปลี่ยนอายุเด็กจากปัจจุบันอายุต่ำกว่า 18 ปี ให้เปลี่ยนเป็นอายุต่ำกว่า 15 ปี ถ้าเกินอายุ 15 ปีไปแล้ว ควรจะลงโทษให้คล้ายกับผู้ใหญ่” ลดขั้นตอนให้คล้ายคลึงกับการดำเนินคดีผู้ใหญ่ จัดทำคู่มือรวมกฎหมายที่เกี่ยวข้องไว้ในที่เดียว และกำหนดมาตรฐานขั้นตอนที่ชัดเจน ข้อเสนอเหล่านี้เกิดจากการที่ผู้ปฏิบัติงานในสนามพบว่ากฎหมายที่มีอยู่ไม่สามารถรับมือกับสภาพความเป็นจริงของอาชญากรรมเด็กในปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะกรณีเด็กที่กระทำผิดซ้ำซึ่งสมควรได้รับการพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ การปรับปรุงกฎหมายจึงต้องอาศัยกระบวนการพิจารณาที่รอบด้าน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการบริหารแบบการตัดสินใจของ Simon (1947) ที่อธิบายว่า กระบวนการที่ดีต้องเริ่มจากการพิจารณาปัญหาอย่างชัดเจน แสวงหาทางเลือก และตัดสินใจเลือกแนวทางที่เหมาะสมที่สุด (cited in Thongchai Santiwong 1998) โดยต้องคำนึงถึงสมดุลระหว่างตัวแบบการข่มขู่ขังขัง และตัวแบบฟื้นฟูแก้ไขของ Jeffery เพื่อไม่ให้เกิดการลงโทษเบาเกินไปจนเด็กไม่เกิดความเข็ดหลาบ (Nathee Chitsawang 2020)

3.2 แนวทางพัฒนาบุคลากร

จากผลการวิจัยพบว่า มีข้อเสนอแนะให้จัดตั้งหน่วยเฉพาะทางด้านคดีเด็กและเยาวชน มีตำรวจผู้เชี่ยวชาญประจำสถานี จัดฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง มีการโค้ชซึ่ง เพิ่มจำนวนนักสังคมสงเคราะห์ และกำหนดค่าตอบแทนที่เป็นธรรม ที่พนักงานอัยการกล่าวว่า “ต้องมีตำรวจทั้งที่เป็นชุดจับกุม และก็มีพนักงานสอบสวนที่เป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องกฎหมายเด็กและเยาวชน ประจำสถานีตำรวจ ชุดจับเหมือนกัน จะต้องมีคนที่เทรนนิ่งมาทางด้านนี้โดยเฉพาะ จะได้ไม่มีปัญหาในเรื่องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายเด็กและเยาวชน” ข้อเสนอเหล่านี้เกิดจากการ

ตระหนักว่า ปัญหาด้านบุคลากรไม่ได้เป็นเพียงเรื่องจำนวน แต่ยังครอบคลุมถึงความพึงพอใจในการทำงานและการได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม เมื่อเจ้าหน้าที่ได้รับการพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่องและได้ทำงานในสาขาที่ตนถนัด ย่อมเกิดความมั่นใจและความพึงพอใจในการทำงานที่ส่งผลต่อคุณภาพของการปฏิบัติงานโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Management Approach) ของ Mayo ที่อธิบายว่า มนุษย์เป็นองค์ประกอบสำคัญขององค์กร และความพึงพอใจในการทำงานมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพของผลงาน การสร้างสภาพแวดล้อมการทำงานที่เหมาะสม การพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่อง และการได้รับค่าตอบแทนที่สอดคล้องกับภาระงานจะช่วยเพิ่มขวัญกำลังใจและประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ได้อย่างยั่งยืน (cited in Nattharinya Witthayanarakun 2003; Thira Bhawangkanantha, Nutpasorn Pasusitthipong, and Samrit Kangpheng 2023)

3.3 แนวทางเสริมสร้างการประสานงาน

จากผลการวิจัยพบว่า มีข้อเสนอแนะให้บูรณาการการทำงานระหว่างครอบครัว ชุมชน และหน่วยงานราชการ กำหนดกฎหมายที่ระบุความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานอย่างชัดเจน และรับฟังผู้ปฏิบัติงานก่อนออกระเบียบใหม่ ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 1 กล่าวว่า “การทำงานเกี่ยวกับเด็กต้องบูรณาการที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะผู้ปกครองหรือชุมชนที่เด็กอยู่” ข้อเสนอดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้ปฏิบัติงานจริงพบว่า ปัญหาการประสานงานที่ไม่มีประสิทธิภาพส่งผลกระทบโดยตรงต่อทั้งคุณภาพของกระบวนการและสภาพจิตใจของเด็กที่ต้องเผชิญกับกระบวนการซ้ำซ้อน การกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานที่ชัดเจนจะช่วยลดความซ้ำซ้อนและเพิ่มประสิทธิภาพได้อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory) ที่อธิบายว่า การลดความเสี่ยงต้องทำหลายปัจจัยร่วมกันอย่างบูรณาการจึงจะได้ผล (Pimtara Patsadupardit and Kittanathat Lerwongrat 2020)

3.4 แนวทางด้านการป้องกัน

จากผลการวิจัยพบว่า มีข้อเสนอแนะให้เสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวเป็นแนวทางป้องกันหลัก โดยให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการฟื้นฟูเด็ก นักสังคมสงเคราะห์กล่าวว่า “ก็อาจเป็นการสร้างความตระหนักรู้ คุยกับผู้ปกครองในเรื่องของบทบาทหน้าที่ ให้เขาเห็นถึงความสำคัญในการดูแลเด็กเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดกระทำผิดซ้ำ สุดท้ายแล้วถ้าเด็กมีปัญหาพ่อแม่จะต้องรับผิดชอบ” รวมถึงให้ชุมชนและสถานศึกษายกย่องดูแลเป็นเครือข่ายร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และให้สถานตำรวจมีบทบาทในการให้ความรู้ทางกฎหมายทั้งในโรงเรียนและชุมชน ข้อเสนอเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการตระหนักว่า ปัญหาอาชญากรรมเด็กนั้น มีรากฐานมาจากความอ่อนแอของโครงสร้างครอบครัวและชุมชน การแก้ปัญหาจึงต้องเริ่มจาก

การเสริมสร้างรากฐานเหล่านี้ให้เข้มแข็งก่อน มิใช่รอให้ปัญหาเกิดขึ้นแล้วจึงค่อยแก้ไข สอดคล้องทฤษฎีการควบคุมสังคม (Social Control Theory) ที่อธิบายว่า ความผูกพันระหว่างเด็กกับครอบครัวและชุมชนเป็นกลไกสำคัญที่สุดในการป้องกันการกระทำผิด (Wilasinee Chairattrakul 2024) และทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine Activity Theory) ที่อธิบายว่า การมีผู้ป้องกันที่เข้มแข็งในชุมชนจะช่วยลดโอกาสการเกิดอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Sakon Jindachotsiri and Korn Kangsadanporn 2025)

3.5 แนวทางการบำบัดและฟื้นฟู

จากผลการวิจัยพบว่า มีข้อเสนอแนะให้เน้นการฟื้นฟูมากกว่าการลงโทษ จัดทำแผนการบำบัดที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน สอนทักษะที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิต ดูแลสุขภาพกายและจิตใจ ให้คำปรึกษา ติดตามต่อเนื่อง และใช้มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญา ดังที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ 10 กล่าวว่า “การลงโทษไม่ใช่ทางออกที่ดี สำหรับผมผมมองว่าการฟื้นฟูจะดีกว่า ฟื้นฟูจากตัวเด็กเอง ฟื้นฟูครอบครัวของเขา ฟื้นฟูสังคมที่เขาอยู่นั้นแหละ จะเป็นการแก้ไขปัญหาระยะยาวมากกว่า” ข้อเสนอเหล่านี้เกิดจากการตระหนักว่าเด็กยังอยู่ในช่วงพัฒนาการและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม การลงโทษเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีกระบวนการฟื้นฟูที่เหมาะสม จึงไม่เพียงพอและอาจนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำ สอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Management Approach) ของ Mayo ที่อธิบายว่า การให้ความสำคัญกับความต้องการและความรู้สึกของบุคคลจะส่งผลให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น (cited in Nattharinya Witthayanarakun 2003) ประกอบกับแนวคิดทางอาชญาวิทยาของสำนักปฏิฐานนิยม (Positive School) อย่างไรก็ดี ต้องรักษาสมดุลระหว่างตัวแบบฟื้นฟูแก้ไขและตัวแบบการข่มขู่บังคับของ Jeffery เพื่อไม่ให้การลงโทษเบาเกินไปจนเด็กไม่เกิดความเข็ดหลาบ (Nathee Chitsawang 2020)

3.6 แนวทางการสนับสนุนอื่น ๆ

จากผลการวิจัยพบว่า มีข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงค่าตอบแทนให้สอดคล้องกับยุคสมัย ดังที่พนักงานอัยการกล่าวว่า “เรื่องค่าตอบแทนต่อการทำสำนวนต่อการทำสอบสวนปัจจุบันคือ 500, 1,000, 1,500 แต่ปัจจุบันมันควรที่จะเพิ่มขึ้นแล้ว อันนี้เป็นระเบียบตั้งแต่ปี (25)32-33 ค่าเงินเปลี่ยนไปเยอะในปัจจุบัน” รวมถึงเพิ่มจำนวนบุคลากร สนับสนุนงบประมาณโครงการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในทุกขั้นตอน และประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความเข้าใจและเปลี่ยนทัศนคติของสังคมต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ข้อเสนอเหล่านี้เกิดจากการตระหนักว่า แม้จะมีกระบวนการที่ดีในทางทฤษฎี แต่หากขาดทรัพยากรสนับสนุนที่เพียงพอ และสังคมยังมีทัศนคติเชิงลบต่อเด็กที่กระทำผิด กระบวนการฟื้นฟูก็ยากที่จะประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Simon ที่พิจารณาประสิทธิภาพจากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำเข้า (Input)

และผลผลิต (Output) การเพิ่มทรัพยากรและนำเทคโนโลยีมาใช้อย่างเหมาะสมจะช่วยให้ผลผลิตขององค์กรเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่คุ้มค่า และสอดคล้องกับองค์ประกอบของประสิทธิภาพการทำงานของ Peterson and Plowman ที่ครอบคลุมทั้งคุณภาพ ปริมาณ เวลา และค่าใช้จ่าย (cited in Patthamaphon Tho Chu 2016)

ข้อเสนอแนะ (Recommendation)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. จากผลการวิจัยที่พบปัญหาด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ควรดำเนินการทบทวนและปรับปรุงเกณฑ์อายุเด็กตามกฎหมายให้สอดคล้องกับบริบทสังคมปัจจุบัน รวมถึงพิจารณาแยกกลุ่มเด็กที่กระทำผิดซ้ำหลายครั้งเพื่อดำเนินการเป็นกรณีพิเศษ
2. จากปัญหาขั้นตอนที่ซับซ้อน ควรจัดทำคู่มือปฏิบัติการมาตรฐานที่รวบรวมกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไว้ในที่เดียว พร้อมกำหนดมาตรฐานขั้นตอนที่ชัดเจนเพื่อลดความสับสนในการปฏิบัติงาน
3. จากปัญหาด้านบุคลากร ควรจัดตั้งสถาบันพัฒนาการบังคับใช้กฎหมายเยาวชนเพื่อฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ได้มาตรฐานเดียวกัน และจัดตั้งหน่วยเฉพาะทางด้านคดีเด็กและเยาวชนในทุกสถานีตำรวจ
4. จากปัญหาการประสานงาน ควรจัดตั้งศูนย์ประสานงานเด็กและเยาวชนแบบบูรณาการที่ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง พร้อมพัฒนาระบบฐานข้อมูลกลางที่เชื่อมโยงระหว่างทุกหน่วยงาน
5. จากปัญหาสาเหตุการกระทำผิดที่มีรากฐานจากปัญหาครอบครัวและสังคม ควรกำหนดนโยบายส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในกระบวนการฟื้นฟูเด็ก รวมถึงอาจจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาเด็กและเยาวชนออนไลน์ด้วย

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. จากผลการวิจัยที่พบปัญหาด้านบุคลากรและการประสานงาน ควรพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมแบบต่อเนื่องสำหรับทีมสหวิชาชีพ โดยเฉพาะความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเด็กและทักษะการสื่อสารกับเด็ก รวมถึงจัดให้มีการโค้ชชิ่งและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างเจ้าหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ
2. จากผลการวิจัยด้านการป้องกัน ควรขยายโครงการ 1 โรงเรียน 1 เจ้าหน้าที่ตำรวจและนักสังคมสงเคราะห์ ให้ครอบคลุมทั้งกรุงเทพมหานคร และจัดฝึกอบรมผู้นำชุมชนและผู้ปกครองให้สามารถสังเกตสัญญาณเตือนภัยได้
3. จากผลการวิจัยด้านการบำบัดและฟื้นฟู ควรพัฒนาระบบการจัดทำแผนฟื้นฟูรายบุคคล

(Individual Rehabilitation Plans : IRP) ที่ออกแบบตามความต้องการของเด็กแต่ละคน พร้อมระบบการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

4. จากผลการวิจัยด้านงบประมาณและทรัพยากร ควรปรับปรุงระเบียบการเบิกจ่ายให้มีความรวดเร็วขึ้น ปรับค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน และนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในทุกขั้นตอนของกระบวนการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความโปร่งใส

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การขยายขอบเขตการศึกษา ควรขยายการวิจัยไปยังพื้นที่อื่น ๆ ในประเทศไทย โดยเฉพาะพื้นที่ชานเมืองและจังหวัดต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบบริบทการบังคับใช้กฎหมายในพื้นที่ที่มีลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมแตกต่างกัน และการใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน ควรผสมผสานระหว่างวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ เพื่อวิเคราะห์แนวโน้มและรูปแบบของปัญหาอย่างเป็นระบบ เช่น อัตราการกระทำผิดซ้ำ จากนั้นนำข้อมูลเชิงปริมาณมาประกอบกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ฯลฯ เพื่อให้เข้าใจสาเหตุและบริบทเบื้องหลังอย่างลึกซึ้ง ทำให้ผลการวิจัยมีความสมบูรณ์และน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

References

- Aran Suwanbuppha. 1975. *Lak Atchayawitthaya* [Principles of Criminology]. Bangkok: Thai Watthanaphanit. (in Thai)
- Bunmak Krueawaengmon. 2013. "Criminal Litigation Issues, Accused Child or Youth by Police." Independent study, Master of Laws, Sukhothai Thammathirat Open University. https://ir.stou.ac.th/bitstream/123456789/8902/1/Fulltext_140835.pdf. (in Thai)
- Cinini, Samuel Fikiri, and Sazelo Michael Mkhize. 2023. "Criminal Behavior and Youth Crime: A Juvenile Delinquency Perspective on Adverse Childhood Experience." In *Criminal Behavior: The Underlyings, and Contemporary Applications*, edited by Sevgi Güney. London: IntechOpen. <https://doi.org/10.5772/intechopen.1001888>.
- Department of Juvenile Observation and Protection. 2023. *Raingan Sathiti Khadi Pracham Pi-ngoppraman Phoso 2566* [Annual Case Statistics Report for Fiscal Year 2023]. Bangkok: Department of Juvenile Observation and Protection, Ministry of Justice. <https://www.djop.go.th/storage/files/2/สถิติประจำปี/st-66%20-v2.pdf>. (in Thai)
- Department of Juvenile Observation and Protection. 2024. *Raingan Sathiti Khadi Pracham Pi-ngoppraman Phoso 2567* [Annual Case Statistics Report for Fiscal Year 2024]. Bangkok: Department of Juvenile Observation and Protection. <https://www.djop.go.th/storage/files/2/สถิติประจำปี/stat-2567.pdf>. (in Thai)

- Haque, S. M. Saiful, Md. Burhan Uddin, Shambhu Prasad Chakrabarty, Tripti Chakrabarti, and Debashree Chakraborty. 2023. "A Comprehensive Socio-Legal Study on the Performance of Community Policing in Managing Child Criminality in Bangladesh." *BAUET Journal* 4 (1): 161–171. <https://doi.org/10.59321/BAUETJ.V4I1.24>.
- Jittakorn Jansuk, Saowanee Sirisooksilp, and Parnpitcha Kanjug. 2021. "Decision Making for School Administrators." *Udon Thani Rajabhat University Journal of Humanities and Social Science* 10 (2): 223–238. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/hsudru/article/view/248799>. (in Thai)
- Kanjana Sukhaboon and Pannatorn Hombunma. 2025. "The Guidelines for Development of the Safety Measures Enforcement Under the Thai Criminal Code." *Rajapark Journal* 19 (62): 204–221. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/RJPJ/article/view/276764>. (in Thai)
- Kantita Sripa and Theeravut Nilphet. 2020. "Police Role in Collaboration Integration for Preventing and Solving Problem of Child and Youth Violence." *The Periodical of Behavioral Science* 26 (1): 1–23. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/BSRI/article/view/203247>. (in Thai)
- Morgan, Anthony, Hayley Boxall, Kym Lindeman, and Jessica Anderson. 2012. *Effective Crime Prevention Interventions for Implementation by Local Government*. Research and Public Policy Series no. 120. Canberra: Australian Institute of Criminology. <https://www.aic.gov.au/publications/rpp/rpp120>.
- Nathee Chitsawang. 2020. "Kan Pongkan Atchayakam: Bot Thopthuan Wannakam" [Crime Prevention: A Literature Review]. *GotoKnow*, July 2, 2020. <https://www.gotoknow.org/posts/678179>. (in Thai)
- Nattakon Thianchan. 2020. "The Study of Causes and Factors Contributing to Violent Behaviour among Students in Bangkok." *Journal of Social Innovation* 3 (1): 79–92. <https://jsi.rsu.ac.th/Article/8826a423-42b5-4bd4-8980-3280ffd5a712>. (in Thai)
- Nattharinya Witthayanarakun. 2003. "Factors Related to the Performance Satisfaction of Managers: A Case of the Clothing Export Industry in Thailand." Master's thesis, Sukhothai Thammathirat Open University. <https://doi.org/10.14457/STOU.the.2003.1>. (in Thai)
- Nitivajra Institute. 2023. *Updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice*. Bangkok: Nitivajra Institute, Office of the Attorney General. <https://www3.ago.go.th/nitivajra/mspm-on-vaw/>. (in Thai)
- Patthamaphon Tho Chu. 2016. "The Efficiency Development of Operation." *Industrial Technology Review* 22 (282): 94–100.

http://www.thailandindustry.com/indust_newweb/online_mag_preview.php?cid=771.

(in Thai)

- Phonphakphon Anthao. 2018. “Panha Kan Bangkhap Chai Kotmai Kiaokap Kan Kratham Khwam Phit Aya Khong Yaowachon.” [Problems in Law Enforcement Concerning Juvenile Criminal Offenses]. Thematic paper, Master of Laws, Kasem Bundit University. <https://law.master.kbu.ac.th/StudentTheses/2561/10.pdf>. (in Thai)
- Pimtara Patsadupardit and Kittanathat Lerwongrat. 2020. “Guidelines for Police Officers Attached to Sub-Division 3, Tourist Police Division 1, on Ways to Increase Efficiency of Providing Safety Measures for Tourists.” *Quality of Life and Law Journal* 16 (1): 90–103. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/QLLJ/article/view/244258>. (in Thai)
- Piraya Meekum. 2017. “Special Measure in Replacement of Criminal Proceedings for Children and Juveniles under Law of Juvenile and Family Court and Its Procedure Act.” Independent study, Master of Laws, Sukhothai Thammathirat Open University. https://ir.stou.ac.th/bitstream/123456789/9158/1/Fulltext_158652.pdf. (in Thai)
- Pratthana Utphat. 2017. “Phaenthi Khwamrunraeng Khong Atchayakam Nai Prathet Thai Chak Kan Sueksa Duai Withi Riang Lamdap Khwam Khlaikhlung Kan” [A Violence Map of Crime in Thailand Based on Similarity Ordering]. In *Proceedings of the 2nd Graduate Research Conference*, January 20, 2017, Rajabhat Maha Sarakham University, Maha Sarakham, 408–412. (in Thai)
- Preecha Kladsawat and Achiraya Kladsawat. 2025. “The Study of Criminological Theories to Solve the Problem of Juvenile Delinquency.” *Journal of Interdisciplinary Social Science and Justice Administration* 1 (3): 35–50. <https://so11.tci-thaijo.org/index.php/JISSJA/article/view/2319>. (in Thai)
- Sakon Jindachotsiri and Korn Kangsadanporn. 2025. “Repeated Juvenile Delinquency: A Case Study of Samutsakhon Juvenile and Family Court.” *Journal of Dhamma for Life* 31 (1): 508–528. <https://so08.tci-thaijo.org/index.php/dhammalife/article/view/3792>. (in Thai)
- Thairath Boonrasri. 2007. “Employee Motivation Factors at Branches of Krung Thai Bank Public Company Limited Affiliated with Weang Ping Regional Office.” Independent study, Master of Business Administration, Chiang Mai University. <https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:113330>. (in Thai)
- Theerawan Ekkarun. 2016. “Determinants of Juvenile Delinquency Rate in Thailand.” Master’s thesis, Chulalongkorn University. <https://doi.org/10.58837/CHULA.THE.2016.110>. (in Thai)
- Thira Bhawangkanantha, Nutpasorn Pasusitthipong, and Samrit Kangpheng. 2023. “Leadership and Management: Theoretical Concepts.” *Journal of Intellect*

- Education* 2 (5): 71–89. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/IEJ/article/view/271248>.
(in Thai)
- Thongchai Santiwong. 1998. *Thritsadi Ongkan Lae Kan Ok Baep* [Organization Theory and Design]. 1st ed. Bangkok: Thai Watthana Phanit. (in Thai)
- Thonhthai Pai-Roh. 2018. “Tackling Bar Violence through Criminological Theories: A Qualitative Case Study of Drinking Establishments on Khao San Road.” Master’s thesis, Rangsit University. <https://rsuir-library.rsu.ac.th/handle/123456789/701>. (in Thai)
- Wachinee Yodpanya. 2021. “Development of Laws Concerning Child and Juvenile Inquiry.” *Journal of Criminology and Forensic Science* 7 (1): 174–190. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/forensic/article/view/246677>. (in Thai)
- Wilasinee Chairattrakul. 2024. “Atchayakon Dek.” [Child Criminals]. *Research Review Article*, no. 46, May, 1–18. <https://prt.parliament.go.th/bitstreams/d347fbd9-e567-49c8-85e9-672eb49e02b9/download>. (in Thai)
- World Health Organization. 2026. “Youth Violence.” May 8, 2026. <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/youth-violence>
- Yutthachai Duangsawat. 2023. “Problems of Juvenile Crimes and Punishment Measures.” *Thaksin Law Journal* 11 (1): 123–136. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/lawtsu/article/view/263053>. (in Thai)
- Yuwadee Wongweerasert. 2018. “Meaning and Approach to Public Safety.” *Thammasat Journal* 37 (1): 110–124. <https://doi.org/10.14456/tujournal.2018.7>. (in Thai)